

SVETNIK JE LAHKO CELO »ZABIT«

Svetniki v nebesih so dokaz, da v življenju ni pomembno, kakšen poklic opravljaš, v katerem času živiš in kako bogat si. V vsakem primeru si lahko zaslužiš svetništvo. Ena takšnih je bila tudi Marjeta Bays. Po poklicu je bila šivilja. Nikoli se ni poročila, temveč je predano skrbela za družino svojega brata, v kateri je živel. Veliko je pomagala tudi v župniji.

»Ali je kakšen svetnik, za katerega bi lahko rekli, da je bil ›zabit?« je naravnost vprašala Tamara.

»Kako to misliš?« se je začudil Serafinček.

»Tako, kot sem rekla. Če je kakšen svetnik, ki je bil neumen? Vsi svetniki, o katerih nam govoriš, se zdijo pametni ljudje. Kaj pa kašen ›zabit‹ svetnik?«

»Hm, jaz ne bi rekel, da je ›zabit‹. Poznam pa svetnika, ki ni bil ravno pameten. Po človeških merilih, seveda. Po človeških merilih je bil neroden in nesposoben, Bog pa ga je izbral za uspešno orodje svoje milosti. V življenju ni storil navzven nič posebnega: ni ustanovil nobenega novega reda, ni napisal nobene knjige, ni začel nobenega novega načina v dušnem pastirstvu. Ime mu je Jožef Kupertinski. Bil je Italijan, iz mesta Copertino. Rodil se je pred slabimi petsto leti. V šoli je bil trde glave in le z največjo težavo se je naučil brati in pisati. Imel pa je poseben dar: večkrat je bil nekako odsoten, ves zatopljen v notranji svet in neobčutljiv za vse, kar se je dogajalo okoli njega. Že pri osmih letih je bil ves prevzet od notranjih doživetij in tovariši so mu dali vzdevek ›odprta usta‹, ker je Božja sporočila

sprejemal z odprtimi usti. Do štirinajstega leta ga je bilo kar groza videti, ker je bil ves v ranah, ki so močno smrdele. Jožef je želel iti v samostan, vendar ga redovniki frančiškani niso sprejeli. Želeli so le pametne fante, ki bi postali duhovniki.«

»To pa ni pošteno,« je ugovarjala Tamara.

»Toda sprejeli so ga redovniki kapucini. Pri njih je bil le osem mesecev, potem so ga poslali domov. Bil je tako neroden, da je v kuhinji razbil vse, kar je prijel v roke. Za kazen so mu na obleko obešali črepinje razbite posode. Vrnil se je domov in mama je šla prosit redovnike minorite, naj njenega sina vzamejo vsaj za hlapca. Ti so ga sprejeli. Ker je milo prosil, so mu dovolili, da bi se naučil za izpit pri škofu in bi postal duhovnik. Seveda ni bil dovolj pameten, da bi se naučil. Vendar so prvi kandidati, ki jih je škof spraševal, znali tako dobro, da je škof spraševanje prekinil v prepričanju, da znajo vsi za odlično. No, tako je lahko postal duhovnik.«

»To je imel srečo!« je vzkliknila Manca.

»Pogosto je bil zamaknjen, kot se reče. Čutil je tako močno navzočnost Boga, da je bil povsem pri miru in neobčutljiv za zunanji svet. Ko je maševal, je v trenutku, ko je Jezus prišel na oltar, preprosto lebdel nad tlemi. To je bilo tako močno doživetje, da je maša včasih trajala tudi po pet ur.«

»Neverjetno,« se je čudil Peter.

»Glas o tem je v samostan privabil preproste ljudi in plemiče, da bi videli nenavadnega redovnika in govorili z njim, se mu priporočili v molitev ali odnesli od njega kakšen spomin. Imel je tudi dar, da je videl na daljavo. Tako je na primer vedel za papeževo smrt, preden se je o tem izvedelo. Kdor se je srečal z njim, je moral računati s tem, da mu bo videl v dno srca in mu bo preiskal vest.«

»Hm, neprijetno,« je dodal Peter.

»Ta njegova slava je povzročala predstojnikom veliko skrbi. Prestavljali so ga iz samostana v samostan, ker so ljudje nepre-

nehoma hodili trkat na vrata, da bi videli tega svetega brata.
Ni jim preostalo drugega, morali so ga skrivati.«
»Zares nenavaden svetnik,« se je čudila Tamara.

Naloga: *Pripravi prijetno presenečenje za starše.*